

IVAN STUKELJ:

Gad in veverica.

Basen.

a vitko jasenovo deblo se je privil pisani gad.

V solnčnih žarkih se mu leskečejo luskinе. Ozira se po sebi in od same zadovoljnosti in samoljubnosti pomežikuje z očmi, češ: „Kako sem pač lep!“

Izpod lešnikovega grma šine brdka veverica proti jasenu iz zagledavši strupenega gada, se pregrudi od strahu.

Ta pa ošabno dvigne glavo, rekoč: „Ha, odslej hočem tudi jaz kraljevati v višavi! In ve, veveričke in ves ptičji rod, boste trepetali pred menoj!“

„Poznam, o presvetli kralj plazilcev, veliko tvojo umetnost v plezanju!“ odvrne veverica boječe.

„Svet pravi, da si ti najspretnejša na drevesu. A jaz se grem kosat s teboj. Takoj mi skoči na to sosedno drevo ter se poizkusiva, kdo izmed naju je večji mojster!“ reče gad ponosito.

Veverica sluša ter se splazi na odkazano drevo. Tekmovanje se začne. Sopihač se previja gad po deblu od veje do veje, da so šumeli listi in pokale mladike in vejice. Veverica nalašč pripušča, da jo gad prehitava, da on prej dospe do vrha.

„Klanjam se tvoji veliki umetnosti; prekosil si me, o presvetli kralj plazilcev!“

Nadvse mu je prijalo veveričino laskanje. Prevzet od ošabnosti, reče: „Tudi s tega drevesa se hočem pognati na drugo drevo s tisto umetnostjo, ki je ne morejo dovolj prehvaliti na tebi.“

„Oj, pač majhna je ta moja umetnost!“ reče ponižno veverica.
Zasičalo je po zraku — pa gorje! — v tem trenutku je tresnil gad na spodaj ležečo pečino in omamljen obležal.

Prestrašen je odskočil tam stoječi pastir. Pa hitro se je iztreznil, vzdignil težko palico in z enim mahljajem razčesnil glavo strupenemu sovražniku.

„Šč—h, šč—h, šč—h!“ je potem veselo kihala veverica na veji in s hvaležnimi očmi pogledovala dol na pastirja.

Škratova nezgoda.

Pravi škrateljček tako:

„Zlato staviš ti pero,
jaz cekine stavim tri,
da hitrejši sem kot ti.“ —
Škrateljčku žari obraz,
smeje ptica se na glas:
„Če se tebi dobro zdi,
pa me vjemi, hi-hi-hi...
Lepo moje je pero,
sveti res se kot zlato;
če ga hočeš, bratec moj,
le poleti za menoj!“

Ptica urna čez vodó,
a do brega škrat za njo;
holadri, oj, holadri,
v vodo škrateljček leti!
V vodo mrzlo pade škrat
in naprej, nazaj bi rad;
a za suknjič valček bel,
Palček-valček ga prijel.

Palček-valček deje mu,
radostno se smeje mu:
„Dober dan!... Glej, tri že dni
čakam nate — pa te ni.
Riba, sestrice mojã,
plaka v gradu sred vodã:

s svetlim trnkom ji nekdo
vkradel bistro je oko.
Pa so rekli: Vedi — škrat,
samo škrat oči je tat:
tam na bregu skrit čepi,
ribe vabi: ribibi!...
Zdaj za suknjič sem ga vjel,
dražim zdaj ga jaz vesel,
potlej pa ga sestri dam,
sestra huda ga — ham, ham...“

Zvija škrat se — joj, zaman!
Palček ima trdo dlan;
sestro žabo jokajoč
škrat pokliče na pomoč.
Čuje žaba ga — kvak-kvak —
z brega speši svoj korak,
vstraši Palček se, pa — skok! —
tja v tolmun zbeži globok.
Prime žaba škrate vprek
in ponese ga na breg,
skrije škrat se tamkaj v mah,
Palčka-valčka ga je strah,
ptice urne ga je sram,
ki ga draži v gozdu tam —
ptica draži, se smeji,
pa cekine terja tri...“

Jos. Vandot.

